

Arrest

nr. 237 874 van 2 juli 2020
in de zaak RvV XX / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 juli 2019 op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenote van dhr. P., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. De verwerende partij trof op 13 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/07/2019 werd ingediend door:

[P.T.] [...]

Nationaliteit: Kazachstan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot, de genaamde P.V.I.(...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid¹ ° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.' Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden volgende documenten voorgelegd:

- loonfiche van tewerkstelling bij het OCMW Stad Antwerpen voor de maanden: januari 2018 tot juli 2018, ook nog van sept tot dec 2018 en van januari 2019 tot juni 2019*

Uit raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de tewerkstelling van de Belg waarvan het bewijs werd geleverd, intussen werd beëindigd, meer bepaald op 18/12/2019. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald. In hoeverre de referentiepersoon, intussen bij gebrek aan werk, kan terugvallen op een vervangingsinkomen blijkt nergens uit de voorgelegde stukken. Enkel de RVA is bevoegd om vast te stellen of aan de voorwaarden is voldaan om werkloosheidsuitkering toe te staan en ter waarde van hoeveel. Keer op keer dat men onvrijwillig werkloos wordt, dient dit opnieuw te worden geëvalueerd. De dienst vreemdelingenzaken is niet bevoegd om een dergelijke vaststelling te doen, noch hebben wij enige databank ter beschikking waar wij dit zouden kunnen raadplegen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het is aan betrokkene om er voor te zorgen dat de voorgelegde documenten actueel zijn. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen, hun stabiliteit en of deze bestaansmiddelen regelmatig ter beschikking zijn.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 40TER EN 42, §1 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

Zij betoogt als volgt:

"1. Op 16 juli 2019 diende verzoekster een aanvraag in tot machtiging van verblijf als familielid van een burger van de unie, met name in functie van haar Belgische echtgenoot.

Ter staving van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot, maakte verzoekster verschillende documenten over (de loonfiche van tewerkstelling bij het OCMW Stad Antwerpen voor de maanden januari 2018 tot juli 2018, van september tot december 2018 en van januari 2019 tot juni 2019).

Dit blijkt uit de bestreden beslissing, waaruit volgt dat er geen discussie bestaat dat verzoekster bewijzen heeft overgemaakt om aan te tonen dat voldaan is aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. Verzoekster voldeed hiermee aan haar bewijslast.

Verzoekster overhandigde deze documenten binnen de termijn van drie maanden. Op dit moment was de echtgenoot van verzoekster (reeds langdurig) voltijds tewerkgesteld bij de stad Antwerpen (zoals blijkt uit de overgemaakte loonfiches).

De tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster werd beëindigd op 18 december 2019 (na het verstrijken van de termijn van drie maanden na de aanvraag van 16 juli 2019) en slechts kort voor het nemen van de bestreden beslissing (op 13 januari 2020). De echtgenoot van verzoekster verkrijgt sindsdien werkloosheidsuitkeringen (stuk 3).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd, na raadpleging van de databank van de RSZ, vastgesteld dat de tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster werd beëindigd op 18 december 2019. De overgemaakte loonfiches worden door de gemachtigde vervolgens als "achterhaald" bestempeld, waarna de gemachtigde stelt dat "nergens uit de voorgelegde stukken" zou blijken dat de Belgische echtgenoot van verzoekster kan terugvallen op een vervangingsinkomen. Een verder onderzoek wordt niet verricht. Verzoekster wordt ook niet verzocht om de bewijzen te actualiseren op basis van deze zeer recente situatie.

Als conclusie stelt de gemachtigde dat de voorgelegde bewijzen "geen zicht op het huidige netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon" zouden bieden, waardoor zowel wordt gesteld dat er geen toetsing kan gebeuren aan artikel 40ter Vreemdelingenwet en dat er evenmin een behoefteanalyse op basis van artikel 42 Vreemdelingenwet dient te gebeuren.

De gemachtigde achtte het in casu dus niet noodzakelijk om verzoekster te bevragen om bijkomende documenten over te maken op basis van de actuele situatie (na de beëindiging van de tewerkstelling op 18 december 2019), dan wel te onderzoeken of de RVA werkloosheidsuitkeringen aan de Belgische echtgenoot van verzoekster had toegekend (hetgeen weldegelijk het geval is, zie stuk 3).

Verzoekster betoogd dat deze beoordeling en werkwijze van de gemachtigde in strijd is met artikel 40ter en 42, §1 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

2. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit vornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust in beginsel op de verzoekende partij.

Verzoekster voldeed aan haar bewijslast.

Ter staving van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot, maakte verzoekster verschillende documenten over (de loonfiche van tewerkstelling bij het OCMW Stad Antwerpen voor de maanden januari 2018 tot juli 2018, van september tot december 2018 en van januari 2019 tot juni 2019). Dit blijkt uit de bestreden beslissing, waaruit volgt dat er geen discussie bestaat dat verzoekster bewijzen heeft overgemaakt om aan te tonen dat voldaan is aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

Verzoekster overhandigde deze documenten binnen de termijn van drie maanden. Op dit moment was de echtgenoot van verzoekster reeds langdurig voltijds tewerkgesteld bij de stad Antwerpen (zoals blijkt uit de overgemaakte loonfiches).

Het is pas tijdens het onderzoek van de aanvraag door verweerder dat wordt vastgesteld dat te werkstelling van de referentiepersoon werd beëindigd. Dit gebeurt op basis van een raadpleging door verweerder van de databank van de RSZ.

De tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster werd beëindigd op 18 december 2019 (na het verstrijken van de termijn van drie maanden na de aanvraag van 16 juli 2019). De echtgenoot van verzoekster verkrijgt sindsdien werkloosheidsuitkeringen, na onderzoek hiertoe door de RVA (stuk 3).

Door dit nieuwe element (de beëindiging van de tewerkstelling op 18 december 2019) worden de overgemaakte loonfiches door verzoekster, waarmee zij voldeed aan haar bewijslast, door de gemachtigde als “achterhaald” bestempeld.

De gemachtigde concludeert hiertoe na een (eigenhandig) onderzoek te hebben verricht van de databank van de RSZ.

De gemachtigde oordeelde dus niet alleen op basis van de stukken die werden overgemaakt door verzoekster, maar tevens op basis van een eigen onderzoek dat werd verricht. Uit dit onderzoek bleek de beëindiging van de tewerkstelling van de Belgische echtgenoot van verzoekster. Het resultaat van dit

onderzoek is vervolgens doorslaggevend in de beoordeling, aangezien de overgemaakte bewijzen hierdoor als “achterhaald” werden bestempeld (en dus van geen tel meer zijn).

Het (eigen) onderzoek van de gemachtigde beperkt zich echter hiertoe, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing vervolgens stelt dat “nergens uit de voorgelegde stukken” zou blijken dat de Belgische echtgenoot van verzoekster kan terugvallen op een vervangingsinkomen. Verzoekster werd niet bevraagd over dit nieuwe element. De RVA werd evenmin bevraagd door verweerder. Zelfs een minimaal onderzoek of de Belgische echtgenoot van verzoekster een vervangingsinkomen heeft ontbreekt.

Als conclusie stelt de gemachtigde dat de voorgelegde bewijzen “geen zicht op het huidige netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon” zouden bieden, waardoor wordt gesteld dat er geen toetsing kan gebeuren van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

De vraag of de Belgische echtgenoot van verzoekster beschikt over een vervangingsinkomen van de RVA is dan ook essentieel. De gemachtigde schoof immers de overgemaakte bewijzen door verzoekster aan de kant omdat, nadat uit eigen onderzoek door verweerder bleek dat de tewerkstelling van de referentiepersoon werd beëindigd op 18 december 2019, dit niet zou zijn aangetoond. Door verweerder werd echter geen onderzoek uitgevoerd op dit punt en werd verzoekster evenmin verzocht hiertoe de bewijzen over te maken.

De verzoekende partij betoogt dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, doordat verzoekster niet werd uitgenodigd om bijkomende documenten over te maken in verband met het inkomen van haar Belgische echtgenoot, dan wel dat door verweerder niet werd onderzocht of de RVA werkloosheidsuitkeringen aan de Belgische echtgenoot van verzoekster had toegekend (hetgeen weldegelijk het geval is, zie stuk 3).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt: “Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Indien verzoekster niet zou hebben aangetoond te beschikken over de in artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde toereikende bestaansmiddelen, met name bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, dan dient verweerder, in dergelijke situatie, over te gaan tot een behoefteanalyse.

Verzoekster betoogt dat verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen bescheiden en inlichtingen op te vragen bij verzoekster voor het maken van een concrete behoefteanalyse, dan wel minstens niet na te gaan of de Belgische echtgenoot van verzoekster een vervangingsinkomen verkrijgt van de RVA.

Overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij de verplichting te honoreren om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. Deze bepaling wordt tevens geschonden door verweerder doordat niet werd verzocht om deze bescheiden en inlichtingen door verzoekster en de RVA te laten voorleggen.

Ter staving van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot, maakte verzoekster verschillende documenten over (de loonfiche van tewerkstelling bij het OCMW Stad Antwerpen voor de maanden januari 2018 tot juli 2018, van september tot december 2018 en van januari 2019 tot juni 2019). Dit blijkt uit de bestreden beslissing, waaruit volgt dat er geen discussie bestaat dat verzoekster bewijzen heeft overgemaakt om aan te tonen dat voldaan is aan de

voorwaarde van de bestaansmiddelen. Verzoekster overhandigde deze documenten binnen de termijn van drie maanden. Op dit moment was de echtgenoot van verzoekster reeds langdurig voltijds tewerkgesteld bij de stad Antwerpen (zoals blijkt uit de overgemaakte loonfiches).

De tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster werd pas beëindigd op 18 december 2019 (na het verstrijken van de termijn van drie maanden na de aanvraag van 16 juli 2019). De echtgenoot van verzoekster verkrijgt sindsdien werkloosheidsuitkeringen (stuk 3).

Het is dus slechts kort voor het nemen van de bestreden beslissing (op 13 januari 2020) dat de tewerkstelling van de echtgenoot van verzoekster werd beëindigd en in ieder geval na het verstrijken van de drie maanden voor verzoekster om de nodige stukken over te maken.

De gemachtigde achtte het echter niet noodzakelijk om verzoekster of de RVA te verzoeken het bewijs over te maken dat de referentiepersoon een vervangingsinkomen heeft.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om deze documenten te doen overmaken nochtans uitdrukkelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881), hetgeen tevens volgt uit het zorgvuldigheidsbeginsel.

Evenmin werd door de gemachtigde onderzocht of de RVA werkloosheidsuitkeringen aan de Belgische echtgenoot van verzoekster had toegekend (hetgeen weldegelijk het geval is, zie stuk 3), terwijl de gemachtigde eveneens de mogelijkheid heeft om alle bescheiden en inlichtingen op te vragen bij elke Belgische overheid.

In de bestreden beslissing wordt dan ook ten onrechte gesteld dat een behoefteanalyse op basis van artikel 42 Vreemdelingenwet niet dient te gebeuren omdat er zou zijn vastgesteld dat er geen zicht werd verleend op de "huidige bestaansmiddelen, hun stabiliteit en of deze bestaansmiddelen regelmatig ter beschikking zijn".

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.3. Het wordt niet betwist door partijen dat er op 18 december 2019 een einde is gekomen aan de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon. De verzoekende partij is van oordeel dat zij haar plicht vervuld heeft door binnen een periode van drie maanden na de aanvraag loonfiches over te maken ten bewijze van de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon. Ze benadrukt dat verweerder bij haar bijkomende documenten had kunnen opvragen ter duiding van de actuele situatie zodat kon worden uitgeklaard of de Belgische referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen ontvangt, minstens had verweerder een eigen onderzoek kunnen doen en had hij bij de RVA kunnen nagaan of er werkloosheidsuitkeringen aan haar Belgische echtgenoot werden toegekend, aldus verzoekster. Zij is verder van oordeel dat verweerder ook bijkomende documenten had moeten opvragen bij haar en de RVA zodat hij een behoefteanalyse had kunnen maken. Verweerder is in zijn nota van oordeel dat enkel de RVA bevoegd is om vast te stellen of is voldaan aan de voorwaarden om een werkloosheidsuitkering

toe te kennen en het bedrag ervan te bepalen. Verweerder benadrukt dat hij geenszins bevoegd is om een dergelijke vaststelling te doen en dat hij geen databank ter beschikking heeft waarin hij dat soort gegevens zou kunnen raadplegen. Het komt verzoekster toe, aldus verweerder, om ervoor te zorgen dat de voorgelegde documenten actueel zijn. Hij benadrukt dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen berust bij verzoekster. Wanneer er onvoldoende bewijzen voorliggen komt het niet aan verweerder toe om bijkomende inlichtingen in te winnen. Volgens verweerder interpreteert verzoekster artikel 52, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) ook te restrictief door te laten uitschijnen dat ze na een periode van drie maanden na de aanvraag, geen bijkomende documenten meer kan of moet overmaken, ook al wijzigt de professionele situatie van de referentiepersoon.

2.4. De in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag is geschied op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien niet blijkt en verzoekster ook niet aanbrengt dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, is artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepaling luidde als volgt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

“(…) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.5. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend tot afgifte van een verblijfskaart als echtgenote van een Belgische onderdaan. Uit artikel 40 ter, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan verzoekster is om alle relevante gegevens bij te brengen om aan te tonen dat de gestelde voorwaarden worden vervuld. Meer bepaald moet zij aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien de actuele toestand van de Belgische referentiepersoon wijzigde, kwam het aan verzoekster toe om daarvan het bewijs te leveren. Het blijkt niet, en verzoekster maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.6. Verzoekster had de gelegenheid om op 18 december 2019 minstens te signaleren aan de verwerende partij dat de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon beëindigd was, daar de

bestreden beslissing op 13 januari 2020 werd getroffen. Conform het gestelde in artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet wordt het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden. Indien de situatie van de referentiepersoon wijzigt in die periode van 6 maanden, quod in casu, moet verzoekster dit zoals gezegd minstens signaleren. Ze kan zich hierbij niet dienstig verschuilen achter de in artikel 50, §2, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit neergelegde verplichting om bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag de nodige documenten over te maken. Conform artikel 51, §1, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit is dit immers de voorwaarde opdat de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag doorstuurt naar verweerder die dan nog over een drietal maanden beschikt om een beslissing te treffen. Dit alles houdt niet in dat er na drie maanden geen documenten meer zouden mogen worden overgemaakt, noch ter aanvulling van eerder ingediende documenten noch nieuwe documenten indien de inkomstensituatie van de referentiepersoon drastisch wijzigt, quod in casu. Hij verandert immers van een situatie van een loontrekkende naar een situatie van een persoon wiens tewerkstelling werd beëindigd. Dit heeft uiteraard gevolgen voor de beoordeling of hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en verzoekster moest dit weten of behoorde het te weten. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen komen, maar dan moet er wel een bewijs zijn dat ze worden verstrekt aan de referentiepersoon, waarbij dan bovendien ook nog moet worden aangetoond dat deze actief op zoek is naar werk. Het is niet aan de verwerende partij om dit alles uit te vissen. Verzoekster brengt ook niets in tegen de bestreden beslissing waar hierin wordt vastgesteld: *“Enkel de RVA is bevoegd om vast te stellen of aan de voorwaarden is voldaan om werkloosheidsuitkering toe te staan en ter waarde van hoeveel. Keer op keer dat men onvrijwillig werkloos wordt, dient dit opnieuw te worden geëvalueerd. De dienst vreemdelingenzaken is niet bevoegd om een dergelijke vaststelling te doen, noch hebben wij enige databank ter beschikking waar wij dit zouden kunnen raadplegen.”* Het is niet omdat verweerder toegang heeft tot de databank van de RSZ, aan de hand waarvan hij zelf kon uitvlooien dat de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon is beëindigd, dat hij dan ook toegang heeft tot de databank van de RVA. Verzoekster kan ook niet overvallen geweest zijn door het onderzoek van verweerder waarbij hij na consultatie van de databank van de RSZ tot de vaststelling kwam dat de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon is beëindigd op 18 december 2019. Dit laatste wist verzoekster maar al te goed.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur ertoe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij betrekking hebben op de door hemzelf aangekaarte inkomstentoestand van de referentiepersoon (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Er anders over oordelen en stellen dat de verwerende partij zelf de lacunes in de bewijsvoering moet opvullen en zelf op zoek moet gaan naar gegevens over de werkloosheidsuitkering van de Belgische referentiepersoon zou neerkomen op een te ruime invulling aan het zorgvuldigheidsbeginsel voor de verwerende partij, wat de Raad niet vermag te doen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.8. Voor wat betreft de behoefteanalyse zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, deze kan slechts worden gemaakt door verweerder voor zover er documenten voorliggen die de actuele inkomstensituatie van de referentiepersoon weerspiegelen en ze erop wijzen dat diens bestaansmiddelen onvoldoende zijn in de zin dat ze niet ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het is enkel dan dat de overheid verplicht is om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2.). Zoals gezegd weerspiegelen de door verzoekster neergelegde documenten de actuele inkomenssituatie van de referentiepersoon niet en zijn de neergelegde loonfiches *“achterhaald”* zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt. Verweerder heeft derhalve, zoals hij in de bestreden beslissing eveneens terecht opmerkt, *“geen zicht op het huidige netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*, waardoor hij niet kan beoordelen of er een behoefteanalyse moet worden gemaakt, laat staan dat hij deze dan kan maken. De zorgvuldigheidsplicht voor verweerder kan ook voor het maken van de behoefteanalyse niet worden uitgebreid tot de plicht om bescheiden en inlichtingen op te vragen bij verzoekster en de RVA om een zicht te hebben op de actuele inkomenssituatie van de referentiepersoon om dan desgevallend de behoefteanalyse te maken .

2.9. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet tot haar besluit is gekomen. Dit laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van stukken die de actuele inkomstensituatie van de referentiepersoon weerspiegelen, wat zij, blijkens informatie die door de verwerende partij werd verstrekt ter aanvulling van het administratief dossier, op 19 mei 2020 daadwerkelijk heeft gedaan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA